

Arrest

nr. 325 631 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2025 met refertenummer 125013.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 mei 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 18 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2024 werd ingediend door:

Naam: Z. (..)

Voorna(a)m(en): K. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (..).1990

Geboorteplaats: (..)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

ALIASEN: Z., K. (..) (°(..).1990), nationaliteit: Algerijns; Z., H. (..) ((..).1990)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner C. F. D. B. (..) (RR: xxxxxxxxx), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd op 12.01.2022 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek wegens volgende strafbare feiten: voor A. opzettelijke slagen en verwondingen (art. 392 en 398 lid 1 Sw) en B. verboden wapen(s): het dragen zonder wettige reden: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): inbreuk op de artikelen 3 § 2, 1e, 9 en 23 lid 1 en 6 van de wet van 08 juni 2006 nl. een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daarvoor een wettige reden te kunnen aantonen. Het het Openbaar Ministerie verleende gunstig advies inzake de vraag tot het bekomen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling (opschorting 3 jaren).

Het vonnis dd 12.01.2022 stelt dat er eenheid van strafbaar opzet voorhanden is tussen voormelde tenlasteleggingen A en B zodat overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient opgelegd, de zwaarste. Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Met betrekking tot het strafbare feit dewelke betrokkene heeft gepleegd, kan worden gesteld dat deze nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Immers, uit een consultatie van de ANG op naam van de betrokkene en op zijn aliases blijkt dat de betrokkene op geregelde basis in aanraking kwam met politie en gerecht. In 2016 betrof dit ook omwille van opzettelijke slagen en/of verwondingen en weerspanningheid te Brussel, feiten waarvoor de betrokkene dd 14.07.2016 een inreisverbod (Bijlage 13sexies) van drie jaar kreeg. Dit dossier werd door het gerecht zonder gevolg gerangschikt wegens de afwezigheid van voorgaanden. Deze feiten zijn dan wel zonder gerechtelijke gevolgen gebleven, ze tonen aan dat de betrokkene een kort lontje heeft en zich klaarblijkelijk niet weet te beheersen en de recente veroordeling toont dat hij zelfs overgaat tot het grijpen naar een wapen in conflictsituaties. Verder tonen de ANG-nummers feiten wegens afpersing in 2016 en 5 PV's omwille van illegaal verblijf. Op 21.09.2017 werd de betrokkene hiervoor bij vonnis bij verstek veroordeeld door de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafzaken, voor een inbreuk op artikel 75 vreemdelingenwet, als vreemdeling onwettig België te zijn binnengekomen of er verbleven te hebben, tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Deze inbreuken op de migratiewetgeving zijn dan wel van een andere orde dan de geweldfeiten, ze getuigen ook expliciet van het niet respecteren van de normen en regels van de Belgische samenleving.

Gezien de herhaalde aanrakingen met politie en gerecht omwille van geweld is het redelijk te stellen dat de neiging tot recidive bij betrokkene present is. De betrokkene heeft dan wel maar één veroordeling omwille van geweld opgelopen, de veroordeling is zeer recent en bovendien zwaarwichtig, hij heeft een persoon aangevallen met een keukenmes, wat erop wijst dat de betrokkene geen respect heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemens, een totaal gebrek aan normbesef heeft en geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere aanrakingen met politie en gerecht. In arrest nr. 290 480 van 19 juni 2023 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris of zijn gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokkene vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokkene vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29) (eigen onderlijning). In deze zin heeft ook het EHRM

geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van het misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te trechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk. § 63). Ingevolge de ernst van het misdrijf en het actueel karakter ervan is aan de voorwaarden van een bedreiging voor de openbare orde dat uitgaat van het persoonlijk gedrag van de betrokkene, voldaan. De zeer recente veroordeling van de betrokkene (geweld), in combinatie met de voorgaande geweldfeiten en het genomen inreisverbod omwille van openbare ordefeiten (geweld), en betrokkene's historiek aan PV's waaruit zijn continue aanvaringen met politie en gerecht én het niet respecteren van de Belgische rechtsregels spreken, rechtvaardigen deze inschatting, temeer daar de betrokkene deze feiten heeft gesteld tijdens zijn lopende asielprocedure, goed wetende dat zijn verblijf precair was en dat hij hiermee zijn kansen op het bekomen van langdurig verblijf in België hypothekeerde.

Om al deze redenen samen menen wij dat van betrokkene wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging uitgaat voor de Belgische samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene dient geweigerd te worden. In casu dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van deze feiten een weigering tot het verblijfsrecht rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens het administratief dossier wettelijke samenwonend met zijn Belgische partner, C., F. (...) (RR xxxxxxxxx). Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. De relatie met de heer C. (...) heeft de betrokkene er bovendien niet van weerhouden om zich in te laten met gewelddadig gedrag. De feiten dateren uit 2021, op 12.01.2022 werd de betrokkene veroordeeld en dd 31.05.2022 werd betrokkene opnieuw ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Hij werd voor het eerst op referentiepersoons adres ingeschreven dd 23.02.2021, maar werd dd. 19.08.2021 ingeschreven op een ander adres, om dan dd 31.05.2022 terug officieel in te trekken bij de referentiepersoon. Uit de weigeringsbeslissing van betrokkene's asielaanvraag dd 19.05.2022 blijkt dat de betrokkene reeds 3 jaar een relatie onderhoudt met de heer C. (...), dus niettegenstaande de onderbrekingen in de samenwoning. De toegevoegde foto's bij de aanvraag bevatten geen datumindicatie, waardoor de duurtijd van de relatie er niet kan uit afgeleid worden. Ook de toegevoegde chatgesprekken bevatten onvoldoende informatie om eruit te concluderen dat de gesprekken tussen de betrokkene en referentiepersoon plaatsvonden. In alle geval, de relatie met de referentiepersoon was bestaande ten tijde van de feiten, ze heeft de betrokkene er niet toe bewogen zich op het rechte pad te houden. Uit het administratief dossier van de heer C. (...) blijkt dat hij heden in vast dienstverband tewerkgesteld is bij HR Rail en over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals blijkt uit de toegevoegde loonfiches. Uit een raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de heer C. (...) steeds aan de slag is geweest. Hij kan voor zijn levensonderhoud bijgevolg op eigen benen staan en is niet financieel afhankelijk van betrokkene. Bovendien kan de heer C. (...) als Belgische beroepsactieve onderdaan aanspraak maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. Deze beslissing hoeft bovendien niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkene's gezinsleven. Zijn partner kan hem vergezellen naar zijn land van oorsprong of een ander land naar keuze waar de betrokkene zich legaal kan vestigen, of/en zij kunnen ervoor opteren contact te onderhouden van op afstand.

Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende betrokkene's om dit mogelijk te maken. Doorslaggevend element in de evenredigheidstoets betreft het feit dat het gaat om een gezinscel bestaande uit twee volwassen personen, waarbij nog geen kinderen betrokken zijn. Het gaat om twee individuen die duidelijk in staat zijn om voor zichzelf te zorgen, in afwezigheid van objectieve stukken die wijzen op een buitengewone afhankelijkheid van elkaar. Een ander argument betreft de jonge leeftijd van het koppel. Alles wijst erop dat het koppel voldoende flexibel is om zich aan een nieuwe situatie aan te passen. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Voor zover het koppel dus daadwerkelijk wenst samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij rechten zou kunnen ontlenen aan illegaal verblijf. Voorts kunnen we stellen dat de duur van het verblijf in België in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene beweert in zijn asielinterview dd 11.06.2019 gevlucht te zijn naar Europa in 2015 omwille van vrees voor homohaar in Marokko. De betrokkene wordt voor het eerste aangetroffen in België dd 14.07.2016 bij zijn aanhouding door de Politiezone Schaarbeek omwille van slagen en verwondingen, met het inreisverbod (Bijlage 13sexies) tot gevolg. Ervoor verbleef de betrokkene in Duitsland, volgens zijn verklaring in het asielinterview dd. 11.06.2019 sedert december 2015. Hij diende er een asielaanvraag in, die werd geweigerd. De asielaanvraag van de betrokkene in België omwille van verklaarde homohaar, werd eveneens geweigerd dd 19.05.2022. Tegen de beslissing ging de betrokkene in beroep, dat werd ingewilligd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 31.07.2023 middels arrest nr. 292 485. De nieuwe beslissing naar aanleiding van deze vernietiging is nog hangende. In elk geval weegt de duur van het verblijf van de betrokkene in België niet op tegen de mogelijkheid om deze beslissing te nemen, temeer daar de betrokkene tijdens zijn relatief korte verblijf in België, opnieuw sedert 2019 na een onderbreking tussen 2016 en 2019, de wetten van de Belgische samenleving met de voeten heeft getreden.

Verder zijn er ook geen bewezen aanwijzingen in het dossier van medische problemen bij de betrokkene die het nemen van de huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Betrokkene heeft het mentaal moeilijk gehad na enkele zware gebeurtenissen, zo blijkt uit de brieven die werden voorgelegd, waardoor hij psychiatrisch diende te worden bijgestaan (cfr. schrijven AZ Delta aan huisarts dd. 25.07.2024 en brieven van het PCM aan de huisarts dd. 19.12.2023). De opnames zijn inmiddels van een jaar geleden. Het is niet duidelijk of betrokkene er heden reeds bovenop is, uit de brieven (cfr. infra) lijkt van wel, hij heeft terug werk gevonden en staat weer steviger in zijn schoenen. Uit niets blijkt verder dat, voor zover er toch nog medische opvolging zou moeten gebeuren, dit enkel in België zou kunnen.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft, werd dit reeds uitvoerig besproken. Er kan dienstig opgemerkt worden dat betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen. Deze beslissing hoeft zoals gesteld geen afbreuk te doen aan betrokkenes gezinsleven: betrokkene en referentiepersoon zijn twee jonge volwassen personen die mogelijkheden legio hebben om hun gezinsleven op een alternatieve wijze invulling te geven zolang de betrokkene het verblijfsrecht in België niet heeft verworven. Van minderjarige kinderen in hoofdte van de betrokkene is geen sprake.

Wat betrokkenes economische situatie betreft kan opgemerkt worden dat betrokkene tewerkgesteld blijkt te zijn, volgens de verklaringen van zijn werkgever bij de toegevoegde stukken. Gelet betrokkene op economisch actieve leeftijd is, is het redelijk aan te nemen dat niets hem belet om zich in een ander land te vestigen waar hij legaal kan verblijven. Uit zijn biografie geschetst in kader van de asielaanvraag van de betrokkene blijkt dat hij zeer mobiel is en flexibel is in het vinden van mogelijkheden om zich ergens te vestigen, er werk te vinden en een netwerk op te bouwen. Ook uit de brief van Forum Food dd. 25.07.2024 waar hij als uitzendkracht werkzaam is, blijkt dat hij capabel en hardwerkend is, en hij over vakkennis en technische vaardigheden beschikt. De werkervaringen die betrokkene tijdens zijn verblijf in België opgedaan heeft, en de wil om te werken kan betrokkene aanwenden in een land naar keuze om aldaar aan de slag te kunnen gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie dient opgemerkt te worden dat de raadsheer van de betrokkene dan in het verleden aangaf dat zijn cliënt snel banden heeft opgebouwd in de homogemeenschap in België. Heden ligt ook een brief voor van de vader van referentiepersoon waaruit moet blijken dat betrokkene een echte doorzetter is, positief ingesteld en dat zijn situatie in België dat beaamt. Het is niet duidelijk of meneer C. M. (...) van de feiten op de hoogte is waarvoor betrokkene werd veroordeeld, daarover werd niets aangehaald. Verder ligt ook een verklaring van mevr. V. (...), dhr. B. (...) en mevr. D. C. (...) voor. Hoe dan ook, zoals eerder uiteen gezet belet huidige beslissing niet dat betrokkene intensief contacten onderhoudt, dat geldt ten aanzien van familie als vriendenrelaties en kennissen. Evenmin beletten de brieven het nemen van de huidige beslissing, daar de betrokkene recent een correctionele veroordeling wegens ernstige feiten heeft opgelopen, en dit bezwaarlijk als een vorm van integratie kan opgevat worden.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging art 40ter, geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel : Schending van artikel 43 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene

rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

1.1.

Dat de bestreden beslissing de aanvraag gezinshereniging van verzoeker weigert wegens redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Omwille van het persoonlijk gedrag van verzoeker zou zijn verblijf in België immers ongewenst zijn, aldus verweerder.

Verweerder verwijst hiervoor naar het vonnis van 12 januari 2022 van de correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, waarbij verzoeker – na positief advies van het openbaar ministerie – de gunst van de opschorting verkreeg en dit wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en handel in verboden wapendracht. Meer bepaald zou verzoeker een persoon hebben aangevallen met een keukenmes.

Verzoeker zou op heden nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de samenleving, nu uit consultatie van de ANG zou blijken dat verzoeker op geregelde basis in aanraking kwam met politie en gerecht.

In 2016 zou dit eveneens het geval geweest zijn wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen en weerspanning en werd zijn dossier zonder gevolg gerangschikt wegens afwezigheid van voorgaanden.

Dit vooral zou volgens verweerder aantonen dat verzoeker een kort lontje heeft en zich klaarblijkelijk niet weet te beheersen en hij zelfs overgaat tot het grijpen naar een wapen.

Verzoeker werd tevens op 21 september 2017 veroordeeld bij verstek door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafzaken, wegens illegaal verblijf.

Verzoeker zou dan ook geen respect hebben voor de fysieke integriteit van zijn medemens, een totaal gebrek aan normbesef hebben en geen lessen trekken uit zijn eerdere aanrakingen met politie en gerecht.

De bestreden beslissing weigert de verblijfsaanvraag van verzoeker dan ook op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

1.2.

Dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Dat verzoeker wil verwijzen naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet

worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

1.3.

Dat verzoeker in eerste instantie wil opmerken dat hij zich ten eerste bewust is van het gegeven dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en hij hiervan oprecht spijt heeft, doch de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd door de correctionele rechtbank, situeerden zich in de relationele context.

Meer bepaald stalkte, belaagde en bedreigde de ex-vriend van verzoekers wettelijke partner zijn partner, waardoor verzoeker zijn partner wilde beschermen en hij de ex-vriend aanviel, terwijl hij een mes bij zich had. Verzoeker handelde dan ook – hoewel dit uiteraard het gebeurde niet goedpraat – uit beschermingsdrang en liefde voor zijn partner.

Dit is ook de reden waarom verzoeker uiteindelijk de gunst van de opschorting kreeg van de strafrechter en dit na positief advies van het openbaar ministerie.

Verzoeker wil de feiten waarvoor hij veroordeeld werd niet minimaliseren, doch hij is geenszins de brute agressieveling die geen respect heeft voor de samenleving en de integriteit van zijn medemens, zoals verweerder wil doen uitschijnen.

Indien verzoekers gedrag immers daadwerkelijk een gevaar zou vormen voor de maatschappij, quod certe non, zouden de strafrechten en het openbaar ministerie geenszins akkoord gegaan zijn met de gunst van de opschorting, doch zou verzoeker veroordeeld zijn tot een zware celstraf en mogelijks zelfs geïnterneerd zijn.

Dat de straf van verzoeker werd opgeschort, toont dan ook de verzachtende omstandigheden in zijn hoofdte aan en zijn de facto goede inborst.

Ook het feit dat het openbaar ministerie, dat het strafonderzoek tegen verzoeker heeft opgestart en uitgevoerd en dus een goed zicht had op het normbesef van verzoeker, zich akkoord verklaarde met de gunst van de opschorting, spreekt boekdelen.

Dat verzoeker inderdaad tevens veroordeeld werd wegens illegaal verblijf op het grondgebied, doch dit louter een inbreuk op de verblijfswetgeving betreft en dus geenszins van die orde is om te besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid zou vormen.

Tenslotte verwijst verweerder naar feiten van afpersing die zich in 2016 zouden hebben afgespeeld, doch geeft hieromtrent geen nadere informatie, zodat het voor verzoeker niet duidelijk is waarover verweerder het heeft.

Verweerder schept al helemaal geen duidelijkheid omtrent de redenen waarom de naam van verzoeker in de ANG-nummers werden opgenomen, zodat er geen enkel bewijs voorhanden is dat verzoeker strafbare feiten zou hebben gepleegd. Mogelijks was verzoeker louter getuige of aangever en had hij bijgevolg verder niks te maken met de feiten.

Bovendien werd verzoeker hiervoor niet veroordeeld en wordt hij geacht onschuldig te zijn tot de tussenkomst van een eventuele veroordeling (die er ook nooit zal komen), zodat verweerder zich hierop niet dienstig kan beroepen.

Dat uit wat voorafgaat dan ook duidelijk blijkt dat verzoeker geenszins een gevaar voor vormt en de bestreden beslissing dan ook ten onrechte op grond van artikel 43, §1, 2° Vw. het verblijf op het grondgebied aan verzoeker geweigerd heeft.

1.4.

Dat verweerder voorts geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de exacte feiten waarop hij zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Aangezien verzoeker slechts één correctionele veroordeling heeft, waarbij bovendien zijn straf werd opgeschort en slechts één veroordeling wegens een inbreuk op de migratiewetgeving, had verweerder minstens een moraliteitsonderzoek moeten laten voeren en/of buurtonderzoek door de wijkagent, of had hij minstens zijn oor te luisteren moeten leggen bij instanties en/of personen die verzoeker persoonlijk kennen.

Dat verweerder echter nagelaten heeft ook maar iets van dit alles te doen, zodat verweerder geenszins heeft aangetoond dat verzoeker actueel een gevaar voor de samenleving zou vormen.

De loutere verwijzing naar correctionele veroordeling van verzoeker in januari 2022 (voor feiten die veel eerder hadden plaatsgevonden) en de veroordeling wegens illegaal verblijf (welke overigens van een volledig andere aard is), zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek naar het actuele gedrag van verzoeker, op zich geen indicatie kan zijn voor een reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil in die zin verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld

“teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat uit de veroordelingen van verzoeker duidelijk blijkt dat hij sedert 2022 niet meer veroordeeld werd voor criminele feiten en verzoeker bijgevolg geen actueel gevaar (meer) uitmaakt voor de openbare orde.

De enige correctionele veroordeling dateert immers van begin 2022 en gebeurde in het kader van een ruzie tussen verzoekers partner en diens ex-partner, die verzoekers partner al heel lang lastigviel en hem die dag opnieuw belaagde.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft door enerzijds geen onderzoek te doen naar de actuele persoonlijke gedrag van verzoeker en anderzijds te verwijzen naar nikszeggende ANG-nummers zonder hierover verdere duidelijkheid te scheppen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, naast een schending van artikel 42, §1, 2° Vw. zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens onvoldoende gemotiveerd is, nu deze o.m. genomen werd op basis van ANG-nummers die feiten van afpersing in 2016 zouden aantonen, terwijl verweerder geen enkele nadere informatie hierover geeft, noch zelfs nadere informatie hierover heeft opgevraagd. Dat de motivatie van verweerder dan ook onvoldoende en vaag is.

Voorts heeft verweerder door de loutere verwijzing naar de correctionele veroordeling van verzoeker begin 2022 en zijn veroordeling wegens illegaal verblijf, geenszins afdoende gemotiveerd dat verzoeker actueel een gevaar zou uitmaken voor de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van

14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.6.

Conform artikel 43 Vw. dient verweerder rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker geen rechten kan ontlenen aan illegaal verblijf en de duur van zijn verblijf in Europa in verhouding met de duur van zijn verblijf in Marokko slechts een relatief korte periode zou betreffen.

Dat verzoeker in 2015 Marokko ontvlucht is en na een verblijf in Duitsland, in 2016 naar België is gekomen, zodat verzoeker reeds 9 jaar in België verblijft.

Bovendien drukt de duur van het verblijf van verzoeker in grote mate zijn integratie uit.

Het feit dat verzoeker veroordeeld werd, impliceert geenszins dat verzoeker niet zou geïntegreerd zijn. Integendeel, de gevangenis zitten vol met Belgen die criminele feiten hebben gepleegd. Van hen kan ook niet beweerd worden dat zij niet zouden geïntegreerd zijn.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat verzoeker al jarenlang een relatie heeft met een Belgische man, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet alleen foutief gemotiveerd is, doch tevens disproportioneel en onredelijk is.

1.7.

Verder werpt de bestreden beslissing op dat er geen bewezen aanwijzingen in het dossier van verzoeker zouden zijn van medische problemen die het nemen van de beslissing zouden verhinderen.

Verzoeker zou het mentaal moeilijk gehad hebben waarvoor hij psychiatrisch bijgestaan werd, doch de opnames zouden van een jaar geleden zijn en het zou niet duidelijk zijn indien verzoeker er heden bovenop zou zijn.

Dat verzoekers mentale toestand op heden zeer slecht is en hij recente enkele zelfmoorpogingen ondernomen heeft.

Verzoeker is immers homoseksueel en kan zijn geaardheid niet in Marokko beleven, erger nog, hij kan hiervoor vervolgd worden, zodat verzoeker een terugkeer naar Marokko ten zeerste vreest, wat sterk inwerkt op zijn gemoedsinstelling.

Dat verweerder op de hoogte was van de psychiatrische problematiek van verzoeker, doch geen enkele navraag heeft gedaan naar de actuele medische toestand van verzoeker, waaruit nochtans zou blijken dat een terugkeer naar Marokko niet aan de orde is.

Dat verweerder ook op dit vlak nalatig is geweest en het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft, zodat er ook op dit punt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is (zie supra).

1.8.

Tenslotte argumenteert verweerder betreffende de sociale en culturele integratie dat verzoeker snel banden heeft opgebouwd in de Belgische gemeenschap en hij intensief contacten onderhoudt in de samenleving, waaronder met zijn schoonvader.

De correctionele veroordeling van verzoeker zou eventueel aantonen dat hij bezwaarlijk als geïntegreerd kan beschouwd worden.

De feiten die zich jammer genoeg in het verleden hebben afgespeeld, hebben evenwel geen enkele invloed op de doorgedreven integratie van verzoeker, die al jaren een duurzame relatie heeft met een Belgische man en zeer goede contacten heeft met diens familie.

Daarnaast heeft verzoeker zich ook volledig geïntegreerd in de samenleving o.m. dankzij zijn tewerkstelling en de contacten met collega's op de werkvloer. Tenslotte is verzoeker ook goed bekend in de homogemeenschap in België.

Het louter verwijzen naar de correctionele veroordeling van verzoeker ook op dit punt, is geenszins een voldoende argumentatie om te beslissen dat verzoeker niet geïntegreerd zou zijn, terwijl alle voorgelegde documenten het tegendeel aantonen.

Dat de bestreden beslissing ook op dit punt onzorgvuldig tot stand is gekomen en de motivering geenszins afdoende is.

Tot slot diende verweerder conform artikel 43 Vw. ook de banden met het land van oorsprong te onderzoeken, iets wat verweerder nagelaten heeft.

Dat het geen betoog behoeft dat verzoeker helemaal geen banden heeft met zijn land van oorsprong, aangezien hij als homo uitgespuugd wordt door de samenleving en hij om deze reden het land verlaten heeft. Voor verzoeker is Marokko dan ook het land waar hij zijn seksuele geaardheid moet verbergen en, aangezien zijn omgeving hiervan op de hoogte is, als een paria door het leven zal moeten gaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de banden met het land van oorsprong van verzoeker niet onderzocht heeft en verweerder mogelijks tot een andere beslissing gekomen was indien hij dit wel had gedaan in het licht van de seksuele geaardheid van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 43 Vw.

1.9.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 43 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling. Artikel 43, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(..)"

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

"De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk

acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Uit de voorgaande wetsbepalingen blijkt dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De verwerende partij zal bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval moeten beoordelen, en hierbij het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen.

Zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigeren moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de verwerende partij over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat verzoekende partij op 12 januari 2022 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd voor opzettelijke slagen en verwondingen en verboden wapen waarbij haar de gunst van opschorting van uitspraak van de veroordeling werd gegeven. De verwerende partij leidt daaruit af dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan gezien worden. Zij wijst er daarbij op dat verzoekende partij op geregelde basis in aanraking kwam met politie en gerecht, met name in 2016, ook omwille van opzettelijke slagen en/of verwondingen en weerspanning hetgeen erop wijst dat verzoekende partij een kort lontje heeft, zich klaarblijkelijk niet weet te beheersen en waarbij de ‘recente’ veroordeling in 2022 aantoont dat zij zelfs overgaat tot het grijpen naar een wapen in conflictsituaties. Verder wijst de verwerende partij erop dat *“Verder tonen de ANG-nummers feiten wegens afpersing in 2016 en 5 PV’s omwille van illegaal verblijf. Op 21.09.2017 werd de betrokkene hiervoor bij vonnis bij verstek veroordeeld door de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafzaken, voor een inbreuk op artikel 75 vreemdelingenwet, als vreemdeling onwettig België te zijn binnengekomen of er verbleven te hebben, tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Deze inbreuken op de migratiewetgeving zijn dan wel van een andere orde dan de geweldfeiten, ze getuigen ook expliciet van het niet respecteren van de normen en regels van de Belgische samenleving.”*

De verwerende partij besluit dat: *“Gezien de herhaalde aanrakingen met politie en gerecht omwille van geweld is het redelijk te stellen dat de neiging tot recidive bij betrokkene present is. De betrokkene heeft dan wel maar één veroordeling omwille van geweld opgelopen, de veroordeling is zeer recent en bovendien zwaarwichtig, hij heeft een persoon aangevallen met een keukenmes, wat erop wijst dat de betrokkene geen respect heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemens, een totaal gebrek aan normbesef heeft en geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere aanrakingen met politie en gerecht.”* en: *“De zeer recente veroordeling van de betrokkene (geweld), in combinatie met de voorgaande geweldfeiten en het genomen inreisverbod omwille van openbare ordefeiten (geweld), en betrokkenes historiek aan PV’s waaruit zijn continue aanvaringen met politie en gerecht én het niet respecteren van de Belgische rechtsregels spreken, rechtvaardigen deze inschatting, temeer daar de betrokkene deze feiten heeft gesteld tijdens zijn lopende asielprocedure, goed wetende dat zijn verblijf precair was en dat hij hiermee zijn kansen op het bekomen van langdurig verblijf in België hypothekeerde.”*

2.5. Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin het vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk van 12 januari 2022 bevindt. Hieruit blijkt dat verzoekende partij op 9 november 2021 opzettelijk slagen of verwondingen heeft toegebracht aan een andere persoon, meer bepaald heeft zij lichamelijk letsel toegebracht aan deze persoon door het gebruik van een keukenmes. De strafrechter heeft de verzoekende partij de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling verleend en laat hiertoe als bijzondere redenen gelden:

- de speciale omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan;
- zijn schuldinzicht en uitgedrukte spijt;

-zijn aangeboden verontschuldiging;
-zijn blanco strafverleden in België;
-het feit dat een eventuele veroordeling terzake zijn toekomstmogelijkheden op de arbeidsmarkt zou kunnen hypothekeren.”

Verder bevat het administratief dossier het document “BEVRAGING ANG” waaruit volgende gerechtelijke hits op naam van verzoekende partij blijken:

“Notitienummer Kwalificatie

KO.(..)21 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

KO.(..)21 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

TN.(..)19 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

BG.(..)16 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

BR.(..)16 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

BR.(..)16 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

BR.(..)16 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

BR.(..)16 Weerspannigheid

BR.(..)16 Afpersing

BR.(..)16 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging”

Daarnaast bevat het administratief dossier nog kopie van het vonnis van 21 september 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafzaken, waaruit blijkt dat verzoekende partij in 2016 als vreemdeling onwettig België is binnengekomen en er verblijft, wat een inbreuk is op artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.

2.7. Gelet op voormelde gegevens kan blijken dat in 2016 ten aanzien van verzoekende partij vier pv's werden opgesteld omwille van haar illegaal verblijf in België. Voor het illegaal binnenkomen/verblijven in België in 2016 werd zij op 21 september 2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden. Verder werden er in 2016 één pv opgesteld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen alsook pv voor weerspannigheid, en één pv omwille van afpersing. In het administratief dossier zijn wat betreft de afpersing geen verdere gegevens voorhanden. Wat betreft de slagen en/of verwondingen in 2016 blijkt uit een administratief verslag van de Brusselse politie dat verzoekende partij zonder reden iemand geslagen heeft. Tenslotte werd in 2019 nog een pv opgesteld voor illegaal verblijf en in 2021 één pv voor opzettelijke slagen en verwondingen en één pv voor wapendracht. Deze laatste twee pv's hebben geleid tot het vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk van 12 januari 2022 waarbij de verzoekende partij de gunst van opschorting van de veroordeling werd gegeven.

2.8. De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar betoog dat de beoordeling van de verwerende partij dat zij op basis van voormelde gegevens door haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt om de bestreden beslissing te nemen kennelijk onredelijk is. Zoals verzoekende partij vooreerst aangeeft, blijkt niet dat zij sinds 2022 nog veroordeeld werd of zich bezondigd heeft aan nieuwe strafbare feiten. Op het moment van het treffen van de bestreden beslissing betreft het aldus een periode van vrijwel drie jaar waarbinnen niet is aangetoond dat verzoekende partij zich opnieuw bezondigd heeft aan strafbare feiten. De Raad kan de verzoekende partij bovendien ook volgen waar zij erop wijst dat de verwerende partij in haar beoordeling ook volledig voorbij is gegaan aan de context van de feiten in 2021 waarop ook de strafrechter in zijn vonnis van 2022 heeft gewezen en dat mede geleid heeft, naast de andere door de strafrechter aangenomen bijzondere redenen, tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de veroordeling. Zo wijst de strafrechter er immers op “*de speciale omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan*”. Tevens heeft de strafrechter gewezen op het schuldinzicht van verzoekende partij en haar “*blanco strafverleden in België*”. De verwerende partij baseert zich voorts op pv's van 2016, hetgeen ondertussen acht jaar geleden betreft. Het merendeel daarvan heeft bovendien betrekking op illegale binnenkomst/verblijf waarvan de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat dergelijke feiten voldoende zwaarwichtig zijn, mede gelet op de vaststellingen omtrent de overige feiten, om te oordelen dat verzoekende partij actueel een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hetzelfde kan gezegd worden over het pv in 2019 omwille van illegale binnenkomst/verblijf. Verder kan de Raad de verzoekende partij evenzeer volgen dat de verwerende partij slechts verwijst naar een pv inzake afpersing zonder dat duidelijk blijkt wat de aard en de ernst van de feiten precies is en welk mogelijk aandeel verzoekende partij daarin gespeeld heeft om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij momenteel een voldoende ernstig gevaar voor de handhaving van de openbare orde betekent, betreft geen concreet onderzoek van verzoekers' individuele situatie, temeer geen abstractie kan gemaakt worden van het gegeven dat verzoekende partij voor deze feiten niet vervolgd werd, evenmin als voor de feiten van weerspannigheid en opzettelijke slagen en/of verwondingen in 2016 en de strafrechter het

in 2022 niet opportuun achtte verzoekende partij, die op dat moment terecht stond voor opzettelijke slagen en verwondingen in 2021, effectief te veroordelen doch haar de gunst van opschorting van veroordeling gaf.

De Raad benadrukt dat moet blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dit blijkt evenwel als zodanig niet uit de motieven van de bestreden beslissing. Zoals duidelijk blijkt verwijst de verwerende partij in hoofdzaak naar feiten van meer dan 8 en 3 jaar geleden, waarbij benadrukt dient te worden dat het merendeel van de feiten in 2016 slechts betrekking hebben op illegale binnenkomst/verblijf, de verwerende partij met betrekking tot de feiten van afpersing en weerspannigheid in 2016 nalaat de aard en ernst ervan precies te duiden, de strafrechter in 2022 de gunst van de opschorting van veroordeling heeft gegeven gelet op *“de speciale omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan;*

-zijn schuldinzicht en uitgedrukte spijt;

-zijn aangeboden verontschuldiging;

-zijn blanco strafverleden in België;

-het feit dat een eventuele veroordeling terzake zijn toekomstmogelijkheden op de arbeidsmarkt zou kunnen hypothekeren.” waarbij duidelijk blijkt dat de context van de feiten met betrekking tot slagen/verwondingen in 2022 anders waren dan in 2016 en verder niet blijkt dat verzoekende partij zich sindsdien nog bezondigd heeft aan strafbare feiten, zodat de Raad de verzoekende partij kan volgen dat de gegeven motivering niet volstaat om vast te stellen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel kan beschouwd worden als een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

2.9. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat het feit dat verzoekende partij opschorting van veroordeling heeft gekregen niets afdoet aan het feit dat zij wel degelijk schuldig werd bevonden aan het toebrengen van slagen en verwondingen met een keukenmes en dat in de bestreden beslissing er duidelijk wordt op gewezen dat verzoekende partij op geregelde basis in aanraking kwam met politie en gerecht, waarbij zij wijst op het resultaat van de opzoeking in de ANG-databank. Zij wijst tevens op de feiten van 2016 inzake slagen en verwondingen waardoor, gelet op de feiten in 2021, genoegzaam kan aangenomen worden dat verzoekende partij een kort lontje heeft en zelfs overgaat tot het grijpen naar een wapen in conflictsituaties.

Deze argumentatie van de verwerende partij kan evenwel geen afbreuk doen aan de bespreking hoger. Er wordt immers geenszins ontkend dat verzoekende partij zich in 2021 wel degelijk schuldig heeft gemaakt aan feiten van slagen en verwondingen met behulp van een keukenmes, maar de Raad benadrukt dat de verwerende partij, waar zij erop wijst dat ten aanzien van verzoekende partij reeds in 2016 pv werd opgesteld voor slagen en/of verwondingen, volledig voorbijgaat aan het gegeven dat, naast het feit dat tussen beide feiten ruim vijf jaar zit zodat geenszins kan blijken dat het gedrag van verzoekende partij steeds geleid wordt door een kort lontje en zij zich niet weet te beheersen, de context waarin de feiten zich hebben afgespeeld volledig verschillend is. Zo heeft de strafrechter met betrekking tot de feiten in 2021 in zijn vonnis van 2022 duidelijk aangegeven dat de *“speciale omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan;”* er mede toe leiden dat verzoekende partij de gunst van de opschorting van veroordeling krijgt.

Waar de verwerende partij opnieuw verwijst naar de verschillende pv's die ten aanzien van de verzoekende partij werden opgesteld, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking dienaangaande *supra*.

Verwerende partij wijst in de nota met opmerkingen nog op een tarap-rapport van 31 mei 2018 waarin melding wordt gemaakt van illegaal verblijf en zwartwerk, maar naast het feit dat geenszins blijkt dat hiervan pv werd opgesteld noch wat de precieze aard en ernst van de feiten zijn, blijkt ook evenmin dat de verwerende partij dergelijk motief heeft opgenomen in de bestreden beslissing en betreft het slechts een *a posteriori* motivering die het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing niet kan teniet doen.

2.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak tot verder onderzoek van de overige middel(en)(onderdelen).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER